

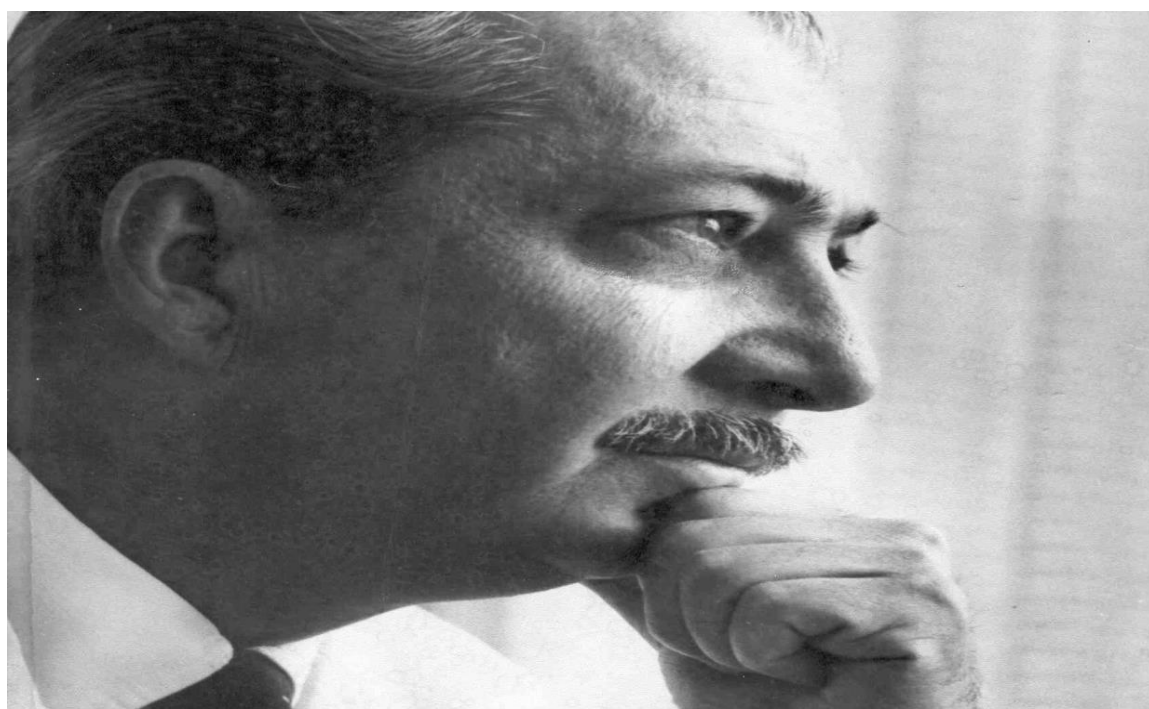
**ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑΣ**  
**POESÍA VENEZOLANA CONTEMPORANEA**

**3 Ποιήματα του Βισέντε Χερμπάσι**

**3 Poemas de Vicente Gerbasi**

Μετάφραση: Στέλιος Καραγιάννης

Traducción: Stelios Karayanis



Vicente Gerbasi (Carabobo, 2 de junio de 1913, - Caracas, 28 de diciembre de 1992) fue un escritor, poeta, político y diplomático venezolano, considerado *el poeta contemporáneo venezolano más representativo* y uno de los más brillantes exponentes de la *lírica vanguardista*, además de ser uno de los escritores más influyentes del siglo XX en Venezuela, así como de los más reconocidos. En 1937 funda el Grupo «Viernes», conjuntamente con los poetas Pascual Venegas Filardo, Luis Fernando Álvarez, José Ramón Heredia, Óscar Rojas Jiménez, Ángel Miguel Queremel, Otto de Sola y el crítico Fernando Cabrices. Gerbasi ha sido traducido al francés, inglés, italiano, portugués, danés, sueco, rumano, hebreo, árabe y chino. Falleció el 28 de diciembre de 1992.

Ο Βισέντε Χεμπράσι γεννήθηκε στο Καραμπόμπο της Βενεζουέλας το 1913 και πέθανε στο Καρακάς το 1992. Ήταν ποιητής, συγγραφέας, πολιτικός και διπλωμάτης. Θεωρείται ως ο αντιπροσωπευτικότερος ποιητής της γενιάς του στη χώρα του και εκπρόσωπος του λυρισμού της πρωτοπορίας με ισχυρές επιδράσεις στους μεταγενέστερους ποιητές. Το 1937 μαζί με άλλους ποιητές της γενιάς του ίδρυσε τη λογοτεχνική ομάδα «Παρασκευή» η οποία κυριάρχησε στα γράμματα της Βενεζουέλας για πάνω από είκοσι χρόνια. Τα ποιήματά του μεταφράστηκαν στα γαλλικά, στα ιταλικά, στα πορτογαλικά, στα αραβικά, στα εβραϊκά, στα ρουμάνικα, στα δανέζικα και στα σουηδικά.

## CANTO I

Venimos de la noche y hacia la noche vamos.  
Atrás queda la tierra envuelta en sus vapores,  
donde vive el almendro, el niño y el leopardo.  
Atrás quedan los días, con lagos, nieves, renos,  
con volcanes adustos, con selvas hechizadas  
donde moran las sombras azules del espanto.  
Atrás quedan las tumbas al pie de los cipreses,  
solos en la tristeza de lejanas estrellas.  
Atrás quedan las glorias como antorchas que apagan  
ráfagas seculares.  
Atrás quedan las puertas quejándose en el viento.  
Atrás queda la angustia con espejos celestes.  
Atrás el tiempo queda como drama en el hombre:  
engendrador de vida, engendrador de muerte.  
El tiempo que levanta y desgasta columnas,  
y murmura en las olas milenarias del mar.  
Atrás queda la luz bañando las montañas,  
los parques de los niños y los blancos altares.  
Pero también la noche con ciudades dolientes,  
la noche cotidiana, la que no es noche aún,  
sino descanso breve que tiembla en las luciérnagas  
o pasa por las almas con golpes de agonía.  
La noche que desciende de nuevo hacia la luz,  
despertando las flores en valles taciturnos,  
refrescando el regazo del agua en las montañas,  
lanzando los caballos hacia azules riberas,  
mientras la eternidad, entre luces de oro,  
avanza silenciosa por prados siderales.

## KANTO I

Ερχόμαστε απ' τη νύχτα και στη νύχτα πάμε.  
Μένει πίσω η γη τυλιγμένη μες στους ατμούς της,  
όπου ζουν η αμυγδαλιά, το μικρό παιδί κι ο λιόπαρδος.  
Πίσω μένουνε οι μέρες, με λίμνες, με χιόνια, με repos,  
με σβησμένα ηφαίστεια, με δάση πυκνοφυτεμένα  
όπου κατοικούν οι σκιές οι γαλάζιες του σπαραγμού.  
Πίσω μένουνε κι οι τάφοι στη ρίζα των κυπαρισσιών,  
μόνοι μες στη θλίψη των απόμακρων των αστεριών.  
Πίσω μένουνε κι οι δόξες σαν δάδες που σβήνουν  
ριπές παμπάλαιες.  
Πίσω μένουνε οι πόρτες μες στον άνεμο με το παράπονό τους.  
Πίσω μένει η γωνία με ουράνιους καθρέφτες.  
Πίσω μένει και ο χρόνος σαν το δράμα του ανθρώπου:  
γεννήτορας της ζωής, γεννήτορας του θανάτου.  
Κι ο χρόνος που υψώνει και φθείρει κολώνες,  
και που ψιθυρίζει μέσα στα χιλιόχρονα της θάλασσας τα κύματα.  
Πίσω μένει και το φως που λούζει τα βουνά,  
τα πάρκα των μικρών παιδιών και τους βωμούς τους άσπρους.  
Αλλά επίσης κι οι νύχτα με τις βασανισμένες πολιτείες,  
η νύχτα η καθημερινή, αυτή που δεν είναι νύχτα ακόμα,  
αλλά μικρή ανάπαυση που τρεμοπαίζει μέσα στις πυγολαμπίδες  
η περνά μέσα απ' τις ψυχές με χτυπήματα όλο αγωνία.  
Η νύχτα που κατεβαίνει ξανά προς το φως,  
ξυπνώντας τα λουλούδια μέσα στις σιωπηλές τις πεδιάδες,  
δροσίζοντας τις κοίτες του νερού μες στα βουνά,  
εκτινάσσοντας τα άλογα ως τις γαλάζιες όχθες,  
ενώ η αιωνιότητα, ανάμεσα σε φώτα από χρυσάφι,  
οδεύει σιωπηλή μέσα απ' τα αστρικά λιβάδια.

## **TABLERO DE AJEDREZ**

La plaza tiene una soledad de cuadro de Chirico:  
silencio de la memoria que va hasta una lejanía arcada.

Con una delgada nube en el horizonte,  
las campanas iluminan la ciudad.

Caballos,  
torres,  
reinas,  
en el aire de los árboles que florecen en las calles.

Pasaron los festejos de las máscaras,  
y los barrenderos reunieron colores  
en los rincones de la madrugada.  
Los barrenderos, sombras herméticas  
que acumulan nieve en lejanos inviernos urbanos,  
al borde de las carnicerías iluminadas.  
Pasaron los festejos  
y la plaza abandonada reluce en sus mármoles rojos y negros.

Un rey de larga túnica  
contempla el silencioso espacio  
donde un día fueron decapitados los años.

## ΣΚΑΚΙΕΡΑ

Η πλατεία έχει μια μοναξιά σαν ένα κάδρο του ντε Κίρικο:  
σιωπή της μνήμης που πάει ως μια μακρινή ασίδα.

Με ένα φίνο σύννεφο στο βάθος,  
την πόλη φωτίζουν οι καμπάνες.

Αλόγατα,  
πύργοι,  
βασίλισσες,  
μες στον αέρα των δέντρων που ανθίζουνε στους δρόμους.

Πέρασαν οι γιορτάδες με τις μάσκες,  
κι οι σκουπιδιάρηδες συλλέξανε τα χρώματα  
μες στις γωνιές της χαραυγής.  
Οι σκουπιδιάρηδες, σκιές ερμητικές  
που συσσωρεύουν χιόνια σε μακρινούς αστικούς χειμώνες  
στων φωτισμένων χασαπιών τις άκρες .  
Πέρασαν οι γιορτάδες  
και η ερημωμένη η πλατεία λάμπει με τα μάρμαρά της, τα κόκκινα και μαύρα.

Ένας ρήγας με μακριά γλαμύδα  
αγναντεύει το σιωπηλό τοπίο  
όπου μια μέρα είχανε αποκεφαλιστεί τα χρόνια.

## ESCRITOS EN LA PIEDRA

En el valle que rodean montañas de la infancia  
encontramos escritos en la piedra,  
serpientes cinceladas, astros,  
en un verano de negras termiteras.  
En el silencio del tiempo vuelan los gavilanes,  
cantan cigarras de tristeza  
como en una apartada tarde de domingo.  
Con el verano se desnudan los árboles,  
se seca la tierra con sus calabazas.  
Pero volverán las lluvias  
y de nuevo nacerán las hojas  
y los pequeños grillos de las praderas  
bajo el soplo de una misteriosa nostalgia del mundo.  
Y así para siempre  
en torno a estos escritos en la piedra,  
que recuerdan una raza antigua  
y tal vez hablan de Dios.

## ΓΡΑΦΕΣ ΣΤΗΝ ΠΕΤΡΑ

Στην κοιλάδα που τη ζώνουνε βουνά απ' τα παιδικά μας χρόνια  
βρίσκουμε γραφές στην πέτρα,  
ερπετά πελεκημένα, αστέρια,  
μέσα στο καλοκαίρι με τις μαύρες τερμιτοφωλιές.  
Μέσα στη σιωπή του χρόνου πετάνε τα γεράκια,  
και τραγουδάνε τα τζιτζίκια της θλίψης  
όπως σε ένα μακρινό κυριακάτικο απόβραδο.  
Το καλοκαίρι γυμνώνονται τα δέντρα,  
κι η γη ξεραίνεται με τις κολοκύθες της.  
Μα θα ξανάρθουν οι βροχές  
και θα ξεπεταχτούν ξανά τα φύλλα  
και θα φανούν των λιβαδιών οι μικροί γρύλοι  
κάτω από τη μυστηριώδη και νοσταλγική ανασαιμιά του κόσμου.  
Κι έτσι θα γίνεται πάντα  
με τις γραφές αυτές πάνω στην πέτρα,  
που θυμίζουν μια παλιά φυλή  
κι ίσως για το Θεό μιλάνε.